

На това писмо Александъръ му отговори кжсо:
„Докато се намирашъ ти съ войската си въ руската земя, миръ не очаквай. Миръ може да се свърже само когато ти си излѣзешъ отъ моето царство“.

Александъръ.

Наполеонъ разбра вече, че рускиятъ царъ и народътъ му твърдо сж рѣшени да се биятъ до послѣдня капка кръвь и нѣма да бѣгатъ, нито да сложатъ оржието, доклѣ не изгонятъ неприятеля отъ отечеството си.

Въ края на октомври почна да вали леденъ снѣгъ. Земята на всѣкъдѣ замръзна и се покри съ зименъ покривъ. Студъ страшенъ стисна. Храната за конетѣ и за войницитѣ зе да се привършва. Добиткъ за клане не остана. Тогава френцитѣ почнаха да колятъ и да ядатъ конетѣ. Ала и лишнитѣ коне зеха да се свършватъ. Щомъ нѣкой конь паднѣше раненъ или капне отъ умора въ колата и топоветѣ, войницитѣ го закаляха и хайде въ казанитѣ за госба.

*
* * *

Най-сетнѣ Наполеонъ се убѣди, че колкото стои, толкова по-лошо ще стане. Ако трѣгне къмъ Петербургъ, пжтътъ е много дългъ, студътъ ще стане по-голѣмъ и войската сигуръ ще изгине. Затова той рѣши да се върне, да напусне Русия.

Цѣлата войска получи заповѣдъ да се приготви за връщане. Въ края на ноември и началото на декември Наполеонъ вече се намираше на пжтъ съ войскитѣ си. Той бѣгаше отъ студена и гладна Москва. Това, като видѣха руситѣ, спуснаха се да го гонятъ. Опълченскитѣ конни дружини, както и